

är han ute på jagt, och består hans föda mest af insekter. Han är vanligen alls icke skygg.

I Sverige ha, så vidt vi känna, sex exemplar hittills blifvit tillvaratagna. Det första, en hona, sköts i Skåne den 26 maj 1857; det andra, ärsunge, föddes i närheten af Upsala den 24 september 1860; det tredje, ung fogel i andra året, dödades i trakten af Nyköping den 27 maj 1862; det fjärde sköts vid Lund den 11 september 1864; det femte, en hona, föddes, och i Skåne den 9 maj 1866 samt hade då en hane med sig; det sjette, ung fogel, sköts i Nerike våren 1869.

Hvad för öfrigt beträffar denna fogels förekomst i Norden, så hade han redan före 1852 en och annan gång blifvit anträffad i Danmark (Kjærbølling, Danmarks Fugle), men i Norge har han ännu ej blifvit funnen. Enligt uppgift af Prof. A. J. Malmgren (Ofvers. af Finska V. Soc:s förhandl. 1869, XII, N:o 1) kan afonfalken numera betraktas såsom normalt häckande i Finland.

Notiser.

Husvalan har detta år i Upland förekommit i mindre antal än vanligt och från Floda i Södermanland har en korrespondent meddelat, att denna fogel der alls icke varit sedd under sommaren. Under vårflyttningen syntes der och blott ett ringa antal foglar af denna art.

Det exemplar af *Scorlabben*, som i förra häftet uppgafs vara tillvarataget vid Vesterås, har enligt uppgift af Hr I. Iverus blifvit fäldt vid Klotens bruk, tio mil nordväst från nämnda stad, och är samma exemplar, som i Tidskriftens 4:de årgång, sid 213, blifvit uppgifvet vara en "Spetsstjertad Labb".

Enligt meddelande af Hr Fr. Lundgreen hade 1868 en *fak-mahona* lagt sina ägg i ett öfvergiftet *kråke*, som behann sig i en icke alldes liten tall, å en holme i Kjölvandret, Trondhjems stift, och oakadt äggen en gång borttogos lade fiskmäsen en ny äggkull i samma bo. Ett för en fiskmäns i sanning ovanligt val af häckställe!

I våras anträffades, enligt meddelande af Hr Jägmästaren E. R. Björklund, i en råfflya å kronoparken Hillelt, Slättbygds revier, icke mindre än 10 *stycken räfjungar*.

Om de neapolitanska jagtparkerna.

Liksom södra Italiens himmel är en annan än vår, så äro och jagtförhållandena derstädes mycket skilda från våra. Emellertid är ej mycket känt om jagterna derstädes, ty om och naturen öfver dessa välsignade nejder ströft ur ymnighetsboner, så är i stället litteraturen der förtyllad tordig. Nyligen, 1871, har dock ett innehållsrikt hit hörande arbete utkommit: »Le cacce reali nelle Province Napolitane» (De kungliga jagterna i de neapolitanska provinserna), utgifvet af hofjägmästaren Giuseppe Rosati. Det afhandlar visserligen blott de kungliga jagtparkernas och djurgårdarnes historia samt deras nu varande skick och jagtförvaltningen derstädes, men sprider på samma gång ljus öfver de allmänna förhållandena.— Under de neapolitanska Bourbonernas tid fans nämligen en hel mängd stora djurgårdar och flere af dem underhållas ännu för samma ändamål. Konung Victor Emanuel jagar der också någon gång, ehuru han, sasom äkta idrottsman, egentligen finner sin lust i den verkliga jagten med sina mödor och äfventyr, hvilka han ingalunda skytt. Ansende att några underättelser om de syditalienska jagtparkerna ej sakna intresse, införa vi här ett utdrag ur en artikel om dem i Jagd-Zeitung för den 15 april detta år.

Första rummet bland dessa djurgårdar intager den vid *Capodimonte* strax utanför Neapel. Redan 1738 hade Karl III der anlagt ett lustslott med stora konstsamlingar, men den ymniga tillgången på trastar (*beccafichi* »hkontrastar») förändrade tillika inrättandet af en jagtpark för herrar, kanrier, rådjur och hjortar, hvarill under en senare tid kommo fasaner, hvilka, förut ej inhemska i Italien, dit implanterades från Böhmen. Vid *Capodimonte* var framgent en väl försedd jagtpark, men 1860 då den neapolitanska dynastien föll blefvo och fasanerne vid *Capodimonte*, hvilka annars tyckas ha kunnat stå utanför politiken, så godt som utrotade af »patrioternes». Alexander Dumas, som den tiden uppehöll sig i Italien, skall ha utmärkt sig vid opinionsyttringarna mot de kungliga fasanerne. Nu är denna jagtpark å nyo satt i vederbörligt skick och jagtvården besöges af 9 personer, som ha fullt upp att göra, för att hålla fasanjutfärne i tukt. Dessa lura vid hägnaden, söka inträde under förevarande att få arbete i parken eller låsa sig vilja beskäda de vackra anläggningarna, men ha dervid en stadig käpp till hands, för att kunna slå en eller annan fasan i skallen.